

צמ:

עין משפט
גר מצוה

ש"ו א ב מ"י פרק יג מהלכות
מטמאי משכב ומושב הל'
:ו

אצות העומאה הלכה יא:
בה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
גה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
דה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
הה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
וה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
זה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
חה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
טה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
יה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
יאה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
יבה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
יגה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
ידה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
טוה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
טזה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
יזה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
יחה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
יטה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כאה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כבה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כגה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כדה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כהה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כוה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כזה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כחה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
כטה מ"י פ"ח מהלכות קרבן
לה מ"י פ"ח מהלכות קרבן

תורה אור השלם

1. ואם זבח שלמים קרבנו אם
מן הבקר הוא מקריב אם זכר
אם נקבה תמים יקריבנו לפני
יהוה: ויקרא ג, א

מוסף רע"י

[illegible]

שיטה מקובצת

ר' יוח' (מעמ' הקדוש) ד"ה מדבר
 ומומחני כ"ו, אי ימי צנבדי
 וצבלי תרומה דמדרס לקדש. (נ"ב)
 תכונות בתוך חיותות, אלא יתכן
 וצבכל הני גוויי דרוש באל להשימיע
 ודעני צטילה קדש אבל אל לתרומה.
 וי"ל דאז קדש אלף משוס דאקון
 וצבלי תרומה דמדרס הפסוק
 וצבלי כיון דצבלי אל אינו צבלי
 וצבלי יאה חומר דלא צבי
 וצבלי שמי, אבל תרומה צבלי
 וצבלי דמדרס הפסוק (ד' קד' קד' קד')
 וצבלי תרומה כן ואל צבלי, רגיל
 וצבלי מדבר ופסולו לתרומה (ד' קד' קד' קד'):

והוא משקין דמטמו כלי גזירה משום משקה זו וזוה א"כ אפילו
 להתרומה נמי ולי משקין שנגעו לטבול יום דליתו תחלה אלא לקדש
 כל הפוסל התרומה מטמא משקין להיות תחילה
 חוץ מטבול יום א"כ אפילו קדש נמי לא מטמא רק לפסול כדאימא

במעילה ריש פ' חטאת העוף (דף ח.).

ו"ח"כ' לא יעמחו המגריפה נפסוק דקשר
 דעומתא משמע לעשות פסול אחרי כן
 ומדלל קאמר מגריפה פסול דכ' גני'
 מאמרין פ"ק בפרקים (דף כ') גני'
 הכשר טומא למאי אי לנמות דלשון
 וזני נחיצת הקדש מפשט דבעי ר"ל
 נרד של מנחות כו' לכן נראה לפרש
 דמשכחת לה בזמנת לעת שצנדה
 דלמארין פ"ק דנדה (דף א') לקודש
 אכל לא לתרומה א"י צנדי תרומה
 דמדרס לקודש והא דלמר ולא שמרתי
 דמדרס אפסלה א"ש משמטלה
 לקדש כל דבר שאני ^העושה שלישי
^העושה אחרי כן לקדש קרי פוסלה
 כמזו שלישי של ^החולין: ד"ג ח"י'
 בבאביא עבוד רבנן מעלה. פירש
 בקוטרים והא דתן און ר"ך עטילה
 אוחאכילה תן אכל נוגע ח"י' לטבול
 ושהתן אן קאי שנייאי דרבי וזמני
 ושרתה דלפשר לקיימו ללעולם ומתני
 שטבול והיא דהיגה דלא שטבול
 אכל הא דלמר און שטבול דלגיונותו
 שחרת עליו היינו צאכילה ופ"ה עיקר:
 און מובל ואובל פסחו א"ר אבא
 א בקדשים. משנה היא
 בפסחים פירק האון (דף א') ולי'
 מחסור כיפורים דוקא דלא
 אכיל קדשים לערב משא אלוותו
 לילה אכל מחסור כיפורים כיון שצאיא
 כפרתו שטבול למה לא יאכל:

אמור רב חסדא פסח ברי נבטיה
במסקתא (דף ק: ק) **משי** **כאן**
קודם ששטמו וחקרו עליו כאן לאחר
ששטמו וחקרו עליו דההיא לא
ידיא פסחו כשמוקד ששטמו וחקרו
עליו וההיא טרובל ואוכל לערב ששטמו
ללאחר ששטמו וחקרו עליו אבל הכי
אמוראי לא בעו לשנויי הכי משום
דקסברי אכילה לא מעבדא ויבין
דלא מעבדא אמאי דחייא אכילהה
אנינות לילה דרבנן טפי משאר קדשים
אבל היכא דמת קודם ששטמו אף
על גב דאכילה לא מעבדת אף
לא שמת ואוכלו לא מייית יוש תמורה
דאכרמית דשרי ר"ש לשטמו ולחורוק
דאכרמית שמת לו מת משום דאנינות לילה
דרבנן והלא אנינות יום דלורייא
ודל אכילה מהכא מ"מ הקרבה ציט
לאסור בחטאת **עולה ואשם**
לאסור להביא כשהוא חזק מדימאי קרבנו
כל ששמו קרבן וחי חימא משום דלמי
דפסח **דחי עשה דאנינות**
דכשהוא שלם מציד **א"כ היכי דייק**
מינה אנינות לילה מדרבנן אפילו היא
דלורייא דמי ומתוך פ"י הקוטרס
משמע דסבר השמא דכולה אסמכתא

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַל מִקְדָּשׁוֹ וַיֵּצֵא אוֹתוֹ מִן הַגָּן לְעֹמֶץ הָאָדָם וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַל מִקְדָּשׁוֹ וַיֵּצֵא אוֹתוֹ מִן הַגָּן לְעֹמֶץ הָאָדָם

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

רחב ומבדילים בו גרורות הנדקות
דבר המטמאה. אב הטומאה שמטמא
מטמאות אותה לטמא חולין ותרומה
. לחולין ולתרומה ומיהו טמאה היא

וְהַשְׁתַּחֲוֵה בְּהַ קְדָשִׁים: חִיגָלָה מִיָּהָ.
וְהָא דְרַמְיָנָהוּ לְעִיל מַתְנִי דְלֹאן 10
דְּרַחֲקִי: שֶׁל תְּרוּמָה. עֲמָה וְכִי
שְׁלִישִׁי שֶׁל חֻלִּין שְׁנַעְשׂוּ עַל טוֹהַר
בְּתַרְוָמָה לִיגַע. בְּתַרְוָמָה דְּלִינִי
שְׁנַעְשֶׂה גּוֹפּוֹ אֵלֶּה שְׁלִישִׁי כְּמוֹ הַמֶּאֱכָל
שֶׁאֵכָל וְאֶסְרֹר לֵאכּוֹל תְּרוּמָה אֵכָל מוֹתֵר
לִיגַע. אֵלֶּה מַעֲלוֹת עֲבֹד רֵבֶן בְּצִילָה
דְּלִימָהוּ בְּגִיעָה וְגַבִּי לֹאן נָמִי הָא
דְּתָנָן 11 לֹאן קִרְךְ טַבִּילָה בְּצִילָה תָּנָן
אֵכָל נֹוגַע אֵין קִרְךְ לְטַבּוֹל: יִי מוֹמֵנִי
לִיגַע. אִם זִמְנֹו חֲזִירוֹ קֵהֵן לֵאכּוֹל
עַל לְעֵד בְּחֻלִּין בְּקִדְשִׁים לֹאכּוֹל:
וְרַמְיָנָהוּ לֹאן טוֹבֵל וְאוֹכֵל פִּסְחוֹ 12.

מַשְׁנֵה הָיָה בַּפִּסְחִים (דף ט"ז א'). וְלֵאמֹר
וְהָיָה כִּי תִּפְתָּח בְּיָמֵינוּ לְדַעַת
לְהַמְתִּין לְעַבְדֵּנוּ אֵלֶּה מִצִּיָּא כְּפָרְתוֹ
וְעוֹבֵל וְאוֹכֵל בַּקִּדְשִׁים: עוֹבֵל. כְּדַתְנָא ^(א)
אֲפֹרֵן לְעַבְדֵּנוּ טַבִּיילָא: כְּדֵשׁ. וְאוֹכֵל
וְעוֹבֵל וְאוֹכֵל בַּקִּדְשִׁים: מִפְּרַשׁ
לֵהָ בַּפִּסְחִים (דף ט"ז ב'). קִסְבָּר וְאִינִיּוֹת
לִילָה דְרַבָּנָן וְאִינִיּוֹת לְדֹאֲרִייתָא חֲדָא
וְיִמְחָא הוּא כְּדַתְנִיב וְאִחֲרִיתָהּ כִּיּוֹם
מִמָּר (עֲמוּס ח) וְגַבִּי פִסַּח לֹא הָעֵמִידוּ
דְּבִרְיָהֶם בַּמָּקוֹם כִּרְחָ וְגַבִּי קִדְשִׁים
הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהֶם בַּמָּקוֹם עָשָׂה לְחִילָת
קִדְשִׁים כְּדִלְמִירִין ^(א): לֹא. בַּפִּסַּח.
מִמְתִּי קִדְשִׁי אֲנִי חוֹלֵק לְכָל יוֹמֵמוֹת
לִילָה לְחִילָת קִדְשִׁים אוֹכֵל בְּלִילֵי
פִּסְחִים קָאִי דִּמְגוּ דְּשִׁרָא ^(א) רַבָּנָן אֲחִילָת
פִּסְחִים שָׂרוּ לִיה נְמִי שֹׁאֵר קִדְשִׁים ^(א):
וְהָאִי דְקִסְנִי אֲזַל לֹא בַּקִּדְשִׁים אֲשֶׁר
יָמֹות הַשָּׁנָה קָאִי. וְהָאִי ^(א) אֲזַל לֹא
בַּקִּדְשִׁים לֹא לִילֵי פִּסְחִים קִמְהִדֵּר
וְהָאִי ^(א) דְּעִילָה אֲזַל אֲלֵה אֲזַל לֹא
בַּקִּדְשִׁים שַׁל כֹּל הַשָּׁנָה וְהִ"ק עוֹבֵל
וְאוֹכֵל פִּסְחָא עֲבַר וְהִ"ה לְכֹל הַקִּדְשִׁים
בְּצֹאוֹתוֹ לִילָה אֲזַל לֹא בַּקִּדְשִׁים שַׁל
שֹׁאֵר יָמֹות הַשָּׁנָה: רַב אֲסִי אֲמַר.
אֲסִי וְאֲסִי בְּלִילֵי פִּסְחִים וְלֹא קִסְנִי
הָיָה דְּפִסְחִים שִׁמַּח בִּי"ד וְקִבְרֵי בִי"ד
הֵלֶכְךָ בַּפִּסַּח אוֹכֵל אֲזַל לֹא בַּקִּדְשִׁים
דְּאִינִיּוֹת לִילָה דִּיּוֹם מִיתָה דְּרַבָּנָן:
וְמִמְתִּי ^(א) כְּשִׁמַּח בִּי"ג וְקִבְרֵי בִי"ד.
דִּיּוֹם קִבְרֵיהָ גּוֹפִיָה דְּרַבָּנָן וְלִילָה לֹא
תִּפְתָּח אֲפִילוֹ מִדְּרַבָּנָן: מֵאן. סוּלָא.
דְּתַנָּה לֵהךְ דְּפִסְחִים דְּאִתִּי לִיה אִינִיּוֹת
לִיל יוֹם מִיתָה דְּרַבָּנָן: מִדְּבִרֵי סוּרָה.
לְקַלְקֵן ^(א) לֵיף לֵה רַבִּי יְהוּדָה בְּשִׁמְעֵמִין
מֵאִינִיּוֹת דְּהִלָּהן וְבִיּוֹ: מִדְּבִרֵי שְׁהִי
לִיכּוֹל: נִאֲכַלְתָּ בְּשִׁמְחָה. יוֹאֵל בֶּה יְדִי
צוּבַת שִׁמְחָה ^(א) דְּכַתִּיב צוּבַת שִׁמְחָה
צוּבַת שְׁלָמִים וְאֲכַלְתָּ שֶׁם וְשִׁמְחָה
(דְּבִרֵי טו) ^(א) וְתוֹדָה שְׁלָמִים אִיקְרִיא ^(א):
שְׁאִינָן בְּצִין עַל חֲטָא. הֵלֶכְךָ כְּשִׁלְמִים

אֵלֶּם קִרְבָּנוֹ: וְהַעֲלִים. הַמִּתְחַדֵּשׁ עֲלֵים
פֶּסַח. דְּבַשְׁלֵמָה כּוֹלֵהוּ אִיכָא לְמִימֵר
אַלֵּא פֶסַח קִשִּׁיא אֲדִלְעִיל דְּתַנָּא טוֹבֵל
(ג) חֲגִיגַת י"ד כֶּשֶׁהַחֲצוּרָה מֵרֹבֵב:
לֵא

כילדה בעי, וכעייז צח"נ וע"ש. נ"א מ"מ אם לא היה ר
שאחריו עיי"ש. אצל צ"ש צ"ש צ"ש על דבריהם כאן. ו"ע:

מסורת הש"ס

גליון הש"ס

גמ' איידי דאכיל פסת. עי'
חגיגה דף כה ע"ב ובטורי חזן
שם ד"ה מדמהימן אפסת:

שינויי נוסחאות

[illegible]

לאכילה גרע (גליון). ועי' ל"ק: